

Yaz
Korkuları
FADİME USLU

FADİME USLU
YAZ
KORKULARI

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mart 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Shutterstock / Nir Darom

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1970-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

FADİME USLU
YAZ
KORKULARI

ÖYKÜ

♥can

FADİME USLU, 1978 yılında Adana'da doğdu. Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sanat Tarihi Bölümü'nden sonra Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde sınıf öğretmenliği eğitimini tamamladı. Editörlük ve yayın yönetmenliği yaptı. İlk öyküleri *Sözcükler* dergisinde; öykü ve kitap inceleme yazıları *Varlık*, *Kitaplık*, *Sarıç*, *Notos* dergilerinde yer aldı. İlk öykü kitabı *Büyük Kızlar Ağlamaz* 2010'da, *Sokağın Kuyruğu* adlı çocuk kitabı 2011'de yayımlandı. *Gölgede Yaşamak* adlı öykü dosyası 2011 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne değer görüldü. Yazarın, *Çat Kapı Dayım* (2012) ve *Kaçak Kahramanlar* (2014) adlı iki de çocuk romanı var.

Kendimizi yaratılmış nesnelere bağımlı kıldığımız ve
irademizi geçici amaçlara teslim ettiğimiz sürece hepimizi
aynı kurt kemiriyor demektir.

DJUNA BARNES

İçindekiler

Yazı Tura	13
Çember	23
Olağan Akışlar	29
Faytoncu İsmail	41
Sançez Memet	47
Yengemin Melekleri	53
Yaz Korkuları	69
İki Kırlangıç Gibi	93

YAZI TURA

Dışarı çıktığımda sis hâlâ kalkmamıştı ve ince bir yağmur yağıyordu. Gerçi çıkmadan önce de biliyordum. Öğleden sonra hava değişmiş, bulutlar alçalmış, kâbus gibi bir sis çökmüştü. Bütün günü evde geçirmiştım. Balkondaki eski şezlonga uzanıp saatlerce polisiye okudum. Hemen aşağıdaki yıkıntı gecekonduunun bahçesinden çiçeklenmiş iğde ağaçlarının kokusu geliyordu. Okuduğum romanın dekoru 40'lı yılların San Fransisko'suydu. Gece yarısı kuytuda cinayet işlenmişti. En zayıf halkanın gözden çıkarılıp harcanmasının nedeni büyük suçun perdelemesiydi. Çetrefil işlerin içine çekilen dedektifse sıkı içiciydi. Olaylar sarpa sarıyor ama rahatlığından asla ödün vermiyordu. Beni çeken de buydu. Tütün sardığı sahneler öyle bir anlatılmıştı ki imrenip üst üste sigara yaktım. Kâğıdıyla tütününü ince ince ezmişim. O sırada Yazı, yani sokaktan bulup eve getirdiğim tekir, cama patisini yapıştırmış, yakarıyordu. Balkona alamazdım. Daha önce bahçeye atlayıp bacağını kırmıştı. Henüz gençti, toparlanması kısa sürdü. Şimdi sapasağlam. Serra'nın bir not bile bırakmadan gittiğinin ertesi günü çıkmıştı karşıma. Çaresiz ve korkuyla bakan, ses çıkarmadan miyavlayan, elimi başına doğru uzatınca inleyen, avuç içi kadar bir yavruydu. Kaybolmuş ya da terk edilmişti. İkimiz de doğ-

ru adresi bulmuştuk. Ona, Yazı, dedim, paranın öteki yüzü gelseydi adını Tura koyacaktım. Hep yanımda olmak istiyordu. Salona geçip oyalanması için oyunlar kurdum. Bunun dışında yaptığım tek şey, içki şişelerini çıkarıp diplerinde kalanları bir bardağa süzmekti. Pencereden görülen evlerin üzeri kalın bir örtüyle kapanmış gibiydi. Akşam karanlığı çökünce iyice daraldım. Oysa her şey iyi olmaya başlamıştı. İyilik belki de işde ağaçlarında, kedide, kitabın kendisinde, hatta içkideydi. Evde oturamayacaktım. Dışarı çıkmalıydım. Dışarı çıkarsam nereye gideceğim, açıkçası, ayaklarımın beni nereye götüreceği belliydi: Yorgun'un Yeri. İşimden izinliydim. Bu kendi kendime verdiğim bir izindi. Yani, hasta olmadığım halde bir gün önce sağlık raporu aldım. Aile hekimini istismar etmemin gerekçesini söylemedim. Okulu aradım. Müdür çıktı telefona. Başka zaman olsa yalandan hastalığa inanmadığını belli etmek için uzun uzun susar sonra da işgüzar tavrını takınıp raporu izne çevirmemiz gerekir, gelmelisiniz, derdi; demedi. Mesleğinin görevlerini unutmuş, dış tehditlerden ailesini toparlamaya çalışan bir abi gibi, "Anlıyorum. Geçmiş olsun, iyice dinlenin," dedi. Tepkime hak veriyor olabilirdi. Ama hiçbir şeyden anladığı yoktu.

Sisli bir sokakta yürümek her zaman içimi daraltırdı. Bu gece ise içim havadan bulanık, sokaktan daha darıdı. Birinin beni takip ettiği hissine kapılmıştım. Kuru yaprak çıtırtısına benzeyen ayak sesleri duyuyor ama arkama dönüp bakamıyordum.

Sarı bir köpek, tırısı kalkmış at gibi yanımdan geçip gitti. Sis lambalarını yakmış, diye düşündüm ve bu durumda bile kendi kendime güldüm. Yine de endişeliyim, ya bir ağaca bindirirse?

Artık ezberlediğim, neredeyse gözü kapalıymış gibi gittiğim Yorgun'un yerini görünce şaşırđım. Işığı yanmıyordu. Kapalı mıydı yoksa? Bu gece daha mı yorgundu,

neydi? Geri dönüyordum. Sarı köpek elektrik direği altında arka ayakları üzerinde oturmuş bana bakıyordu. Kulakları düşmüş, başını yana bükmişti. İçeriden sesler geliyordu, onunla ilgilenmekten, dönmekten vazgeçtim. Kapıyı açınca bu kez başka bir biçimde şaşırdım. Ekip her zamanki masasındaydı. Keyifleri yerindeydi. Yorgun da garson da müşteriymiş gibi aralarında oturuyordu. Lambalar sönmüş, sadece bir mumun ışığına kalmışlardı. Kızıl alev titredikçe bana bakan yüzleri uzuyor, hareket eden gövdelerinin gölgesi duvarda şekilden şekile giriyordu. Tahta masadaki yuvarlak metal bir tepside üç tane fırınlanmış kuzu kellesi vardı. Üçünün de üzerine kocaman birer göz kondurulmuş, burun deliklerine maydanoz sapları sokulmuştu. Solmuş domates dilimleri ve yeşilliklerle süslenen tepsinin etrafına çatal dizilmişti. Tam ortada kırmızı şeritli mika çay tabağındaki mum çıtırdayarak yalazlanıyordu. Demek bir şey kutlanacaktı.

“Ooo, Hoca, bu gecede senin de kısmetin varmış, gel hele,” dedi hurdacı Yakup.

“Özel bir durum var galiba. Mekân kapalı mı?”

“Yok Hocam, başkalarına kapalı da sana açık,” dedi Yorgun.

“Elektrikleri mi kestiler, faturaları mı yatırmadın yoksa?”

Pencere önündeki masaya oturdum.

Yorgun, gülerek ensesini kaşdı.

“Tahmin ettiğin gibi değil.”

“Eee, ne iş o zaman?”

“Yakup acayip bir vurgun vurmuş,” diye öne atıldı Apuş.

Yakup oturduğu yerden geriye doğru kaykılıp güldü.

“Eee,” dedi, “uyanık olucan. Herif neyi hurda diye sattığını bilmiyorsa gözünün yaşına da bakmıycan. Öyle değil mi ama.”

Hepsi birden, “Öyleee,” dediler.

“Bak Hocam, mirasyedi midir nedir pezevenk, ben sokaktan, ‘Hurdacıı,’ diye bağıra bağıra geçerken üçüncü katın penceresinden beline kadar sarkmış, beni bastırıcasına o da, ‘Hurdacıı,’ diye bağıriyordu.”

Masadakiler hikâyeyi kim bilir kaç kez dinlemişti, gevrek gevrek gülüyorlardı. Anlaşılan, merak etmemi bekliyordu.

“Eee?” dedim.

“Sokaktan geçtiğimi duymuş ya, beni kaçırmak istemiyor. Neyse uzatmayalım, satacağı eski bir duvar saati. Ama Allah var ya, sen de Abdülmecit’ten kalma ben diyeyim Kanuni’den.”

“Atma lan,” dedi Yorgun, “ne Kanuni’si.”

“Ama hakaten saat antika. Ben hiç uyanmamış ayaklarındayım. Yüzümü ekşitmiş sağını solunu kurcalıyorum. Anladım, herif zil. Bir şişe şarap parasına okutacak saati. Ama Yakup’un vicdanı buna elverir mi. Ona tam bir yetmişlik rakı parası saydım.”

“Helal olsun be!” dedi Yorgun. “Ben antikadan anlamam mesela.”

“İyi de ağalar, birini mi bekliyorsunuz, daha başlamamışsınız.”

“İsmail’i bekliyoruz,” dedi tüpçü Salih. Gömlek cebinden bir mendil çıkarıp dudağının kenarını sildi.

“Niye ki?”

“Eve kadar gitti, fotoğraf makinesini alacak.”

“Yani?”

“Yanisi var mı Hocam, okumuş adamsın, sen de böyle dersen... Bu masanın fotoğrafı çekilmez mi?”

“Doğru,” dedim, “çekilmezse yazık olur.”

O sırada kapı açıldı, İsmail geldi.

“Nerdesin be oğlum? Kellelerin gözü yolda kaldı.”

İsmail suçlu bir çocuk gibi başını önüne eğdi.

“Masaya gel Hoca, çek bir sandalye,” dedi Yakup.

Bir an kararsız kaldım. Böyle bir geceye tepeden inme girdiğime pişman olmuşum.

“Keyfinize bakın,” dedim.

“Oldu mu şimdi Hocam,” dedi Yakup. Ayağa kalktı. “Öyle el gibi uzakta durma.” Yandan bir sandalye çekip masaya yaklaştırdı. Yapacak bir şey yoktu. Garsona bir bira söyledim.

“Bırak şimdi birayı mirayı,” dedi Yorgun, “bu akşam rakıdan gidiyoruz.”

Garson rakı bardaklarını getirdi. Her şey tamamdı, tören başlayabilirdi. Yakup mumu üfledi. Alkışladılar. Üflerken de çekildi fotoğrafı. Apuş çakmağıyla yeniden yaktı mumu.

“Lan İsmail, bi de ben üflerken çek fotoğrafımı,” dedi.

Yeniden bir alkış koptu masadan.

“Her şey tamam da, bu gözlere bir anlam veremedim,” dedim.

“O işin raconu Hoca,” dedi Salih, elindeki mendili hemen dudağının kenarına götürdü. “Yandaki kelleciden Yakup’un özel isteği.”

Yakup ayağa kalktı. İşaretparmağını havada bir yay çizip alnına kondurdu. “Yafa değil bu, kafa kafa,” deyip oturdu. Sonra da aynı parmak gözlerin üzerinde döndü. “Bunlar kafanın sigortası Hocam. Göz görecek, malın kıymetini şıp diye anlayacak.”

“Lan Yakup, sen bu dille var ya, pazarcı olacaktımsın.”

Tek kaşını kaldırıp başını hafifçe eğerek, “Kader,” diye mırıldandı Salih.

Yorgun, “Oğlum ışıkları aç artık,” dedi.

Garson mutfağın lambasını yakmıştı ki, kapı aralandı.

Gelen Naki’ydi. İki adım atıp durdu. Bacaklarını omuz hizasında açmış, sırtı hafifçe öne eğik etrafı şöyle

bir süzdü. Taklit etmekten bir türlü bıkmadığı kovboy duruşuydu bu. Yüzünde kırmızı benekler, üzerinde iyice incelmış bedenine bol gelen beyaz bir ceket vardı. Omuzları, kolları ıslanıp yer yer sararmıştı.

“Kaynanan seviyormuş,” dedi Yakup.

“Ne kaynanası?”

Yandaki masadan bir sandalye çekip oturdu. Başını iki yana ağır ağır salladı. Masayı görmemiş gibi ortaya pat diye bir laf attı.

“Biz öldük babam,” dedi.

“Öldüysek burda işimiz ne?” dedi Yorgun.

“Cenazemize geldik, aha bu da kefenim,” deyip ceketini öfkeyle silkeledi.

“Sen kolay kolay ölmezsin,” diye mırıldandı garson. Naki duymamıştı.

Dişlerini göstererek güldü Yorgun.

“Nerden buldun o kefeni?”

Garson buz kâsesini masaya koydu. “Naki nerden giyinir?” dedi başını iki yana sallayarak. “Apuş’un tezgâhındaki çakma mallara yüz verecek değil ya. Sosyete terzisinden başkasına kumaş kestirir mi o?”

“Kes!” dedi Apuş. “Kes şamatayı. Nerden bulduysa buldu. Getir babama dublesini. O kadar.”

“Duble değil, tek olsun.”

“Sen duble getir, bizim ikramımız,” diye atıldı Yakup. Naki’nin yüzü birden yumuşadı.

“Hangi dağda kurt öldü? Bu kelleler de neyin nesi?”

“Kurt murt ölmedi, agan bugün bir iş çıkarmış ki, onu ıslatıyoruz.”

“Kanuni’den kalma bir duvar saati düşürmüş.”

“Kes lan!”

“Tesadüfen gelmesek haberimiz olmayacak yani.”

“Ne tesadüfü oğlum,” dedi Yorgun, “uğramadığın gece mi var.”

“He ya,” dedi Yakup, “bir de belediyeden anons mu yaptıracaktık. Bak, Hoca’nın da haberi yoktu, gelince masamıza buyur ettik. Bu gece kim gelirse misafirimdir.”

“Su koyma,” dedi Naki. Yan dönmüştü. Gür kaşları yüzünü gölgeliyor, öküz boynuzları gibi şakaklarına doğru kıvrılıyordu.

“Yine derinlerde yüzüyor Naki,” diye söylendi garson.

“Derininden başlatma şimdi,” diye mırıldandı Apuş.

Geriye kaykıldı Naki. Pantolon ceplerinden birer avuç yeşil erik çıkarıp masaya koydu.

“Mezesini de yanında getirmiş abim,” deyip bir erik aldı Salih. Mendiliyle silip ağzına attı.

“Ne iş Naki? Kızılıcığa mı tutuldun?”

“Sorma babam, alerji olmuşum.” Ceketin kollarını sıyırdı. Ellerin masaya uzattı. “Aha bak, her yerim kabardı.”

“Ağaçlardan yolup yolup yersen olmamış erikleri başın da kabarır kışın da. Ulan kaç yaşına geldin hâlâ bırakmadın şu haylaz çocuk ayaklarını.”

Avucunu masaya iki kez vurdu. Gözlerini garsona dikmişti. Başıyla tezgâhı gösterdi. “Sen getir hele benim rakıyı,” dedi sertçe, “tuz da getir.”

“Kör müsün,” dedi Yorgun, “tuzluk gözünün önünde duruyor.”

“Biz niye ölmüşüz bakalım, sen onu de hele gardaş,” dedi Apuş.

“Burnunun dibini göremeyene ne deyim ben. Yakında viran olacak bura viran.” Eliyle dışarıda bir yeri gösterdi. “Hocam bilir,” dedi, “o anlatsın.”

“Hoca’nın bildiği pişirdiğine yetmez,” dedim.

“Eyvallah,” dedi sağ elini göğsüne koyup boynunu hafifçe bükerek. “Hocam bilir bilmesine de her şeyi söylemez.”

Naki bizim okulda hademeydi. Kendisini işinden eden meselenin iç yüzünü müdür duysa okulun önünde simit satmasına bile izin vermezdi. Hakkında bildiklerimi kimseye anlatmadığımdan sık sık böyle söylerdi.

Sırtını dikleştirdi Naki. Elini kolunu sallayarak yol tarif ediyordu sanki. “Şimdi burdan çık. Sağa dön, dümdüz yürü. Elli metre ötede sol kolunun üzerinde ne var?”

“Ne olacak, Hoca’nın okulu.”

“Hah işte. Hiçbirinizin haberi yok. Yeni yasa eli kulağında. Okulun olduğu yerin yakınında içki miçki yasak artık. İçkinin kokusu bile yasak.”

“Olmaz öyle şey,” dedi Yorgun.

“Haber dinlemezsiz, gazete okumazsınız... Memlekette neler olup bitiyor haberiniz yok.”

“Bizim mekânı kapatacaklar mı yani?”

“Ne sandın!”

Yorgun bana bakıyordu.

“Öyle mi Hoca?”

“Daha tasarı,” dedim, “yasalaşır mı bilemem.”

Herkes rakısından bir yudum aldı. Mum çay tabağında eriyip sönmüş, kimse kelleye dokunmamıştı. Sessizliği radyonun cızırtısı bozdu. Garson tezgâhın arkasında kanalları karıştırıyordu. Hava durumunu veren kanalı geçmişti. Belli belirsiz duyulan bir şarkının tanıdık ezgisi çalındı kulağıma. “Dur,” dedim, “o şarkıyı geçme.” Radyonun sesini açtı. Cem Karaca “Bu Son Olsun” şarkısını söylüyordu.

Yorgun, garsona seslendi: “Doldur boşları.”

Bardaktaki rakıyı bir defada bitirdim. “Ben artık kal-kayım,” dedim. Sandalyenin arkalığına astığım ceketimi giydim.

Dışarı çıktığımda direğin altında kıvrılıp yatıyordu köpek. Gözleri kapalıydı. Yanından geçtim. Sis dağılmış, yağmur dinmişti. Sağa döndüm. Dümdüz yürüdüm. Sol kolumun üzerindeki duvar dibine uzun uzun işedim. Etrafta kimse yoktu. Evlerin pencereleri karanlıktı. Yürümek iyi gelmişti. Sokaklar iğde kokuyordu.

Duyduğum ayak sesi artık yabancı değildi. Bir süre sonra kenara çekilip durdum. Sarı köpek karşıma geçti. Kuyruğunu sallayarak bana bakıyordu. Gençti, çevikti. Ağır ağır yürümeye devam ettim. Sağ yanımda yürüyordu. Ben durunca o da duruyordu. Eve kadar peşimi bırakmayacaktı.

Apartman kapısının önüne gelince başımı iki yana salladım. “Hadi git Tura,” dedim köpeğe. “Hadi git işine. Evde beni bekleyen ve benim kadar yalnızlıktan sıkılmış bir Yazı var.” Hiçbir yere gitmiyordu, söylediklerimi anlıyor gibi bakıyordu. Cebimden anahtarımı çıkardım. Metal kolu kendime çekerek kilidi çevirdim. Apartman kapısını aralayıp süzülür gibi içeri girdim.

Polisiye okumaya devam edecektim ama oturup bu hikâyeyi yazdım. Sonra çıkışını alıp yazdıklarımı yüksek sesle okudum. Ev sessizdi, kedi salondaki koltukta güven ve huzur içinde uyuyordu. Ya da numara yapıyordu. Serra'nın sesini duyunca irkildim. “Sen bu hikâyede değilsin, başka bir yerdesin,” dedi. Sesi kırılıyordu, buğuluydu. Kulağıma fısıldar gibi konuşmuştu. “Serra!” deyip fırladım. O anda Yazı da başını kaldırmış, birer boncuğa dönüşmüş gözleriyle bana bakıyordu. Saçma, biliyorum ama, kalkıp her yere baktım, yoktu. Yalnızdım. İçime yine sis çökmeye başlamıştı. Haftayı izinle kapatmıştım birkaç gün sonra dönecektim okula. Kimseye görünmeden sınıfa girecek, dersler biter bitmez çıkışta Yorgun'a uğrayacaktım. Gittiği yere kadar. İçki kokuyorum diye

öteki öğretmenler şikâyet etmiş, hakkımda soruşturma dosyası açılmıştı. Umurumda değildi. Işıkları söndürdüm. Yatak odasının perdesini kapatmadım. İçerisi loştu. Soyunup yatağa uzandım. Yazı gelip yanıma kıvrıldı. Gözlerini kısarak yüzüme baktı. Gülümsediğine adım gibi emindim.

ÇEMBER

Ona üslubunu sordun. Kendine özgü sese sahip olup olmadığını. Bilmediği bir dilde konuşuyormuşsun gibi baktı sana. Sözcüklerin anlamını tınısından yakalayıverecekmiş gibi çocuksu bir ifadeyle. Salondaki müzik gü-rültüye dönüşmüştü. Enstrümanlar da notalar da müzisyenlerin elinden kayıp gitmiş, kendinden tamamen uzaklaşmıştı. Karşımızdaki masada oturan grup, kollarını kılıçmış gibi havaya kaldırmış birbirinden asi beş erkek “Aldırma Gönül” şarkısını söylemeye başlamıştı. Belki de bir süredir öyleydi ve tercih baştan hatalıydı. Elma şarabından bir yudum aldın. Tabağının yanındaki sigara paketine uzandın. Gümüş kaplama çakmağın avucunun içindeydi. Paketten çektiğin sigaranın tütününü ince ince ezdin. Sana bakıyordu kız, biliyordun. Israrcı otoritene boyun eğerek bu defa başka bir biçimde, kendinden çok emin ama bağırarak; çünkü sesini başka türlü duyuramazdın, “Onu sana ait yapan bir şeyin olmalı,” dedin. Kız kulağına doğru eğildi. Tütünü ezmeyi bıraktın, sigarayı masaya koydun. Sandalyenin arkalığına yaslanıp sırtını dikleştirdin. Kız birden doğruldu. Sandalyeye astığı çantasını çabucak kucağına yerleştirdi. Ayağa kalkmak üzereydi ki, “Hiçbir mülkiyete inanmam ben,” diye yanıt verdi sana.

Arka verandada oturuyorum. Yıldızsız bir gece. Gökyüzü gri bir tülle kaplanmış gibi. Belki yaz yağmurunun habercisidir. Hafif, nemli rüzgâr. Yağsa, otlar, ağaçlar, tarlulardaki sebzeler ve ben rahatlayacağız. Karşı koyun alçak yamaçlarında bir hat boyunca ilerleyen ışık çizgisi nar ağacının yaprakları arasından seçiliyor. Radyoda ezgisi bilindik bir Yunan şarkısı. Yan komşumuz akordeon çalmayı bıraktı.

Fadime Uslu, yeni öykülerini *Yaz Korkuları* adı altında bir araya getiriyor. Ele aldığı konularla, anlattığı çevrelerle artık kendi çizgisini oturtmuş, öykü okurunun yakından tanıdığı bir yazar Fadime Uslu. Öykülerinde, zamana direnen sevgilerin, duygularına gem vurmamak istemeyen küçük insanların izi var. *Yaz Korkuları*, sizi daha ilk sayfalarında bu güzel, içli insanların dünyasına buyur edecek. O dünyayı o insanlarla paylaşmaktan mutluluk duyacaksınız.

